

Niagsraadets Tid, og i alt Fald maa den ikke gjøre gjældende, at hvad der hidtil upaataalt er sket, paa eensgang bliver en Ulovlighed eller Noget, man ikke kan give sin Billigelse. Jeg kan saaledes kun fastholde, at jeg vilde finde det meget bellageligt, om dette Differentpunkt skulde blive staaende, naar man er enig i Realiteten om Læsternes Hensigtsmæssighed. Naar den ærede Ordfører har sagt, at han ikke er fuldstændig overbevist derom, men at han vil byde sig for sine Kolleger i Udvalget, skal jeg bemærke, at Grunden til, at man slutter sig til en vis Lagt, i og for sig er mindre rigtig, naar man dog udtaler, at man vil slutte sig dertil. — Hvad Forslaget til § 26 under Nr. 9 angaar, har den ærede Ordfører udtalt, at jeg ikke vilde gjøre min Sag bedre ved den Maade, hvorpaa jeg havde stillet mig til denne Anmærkning. Jeg tør tro, at min eneste Stilling til denne Sag er den, at jeg af Interesse for dette Anliggende, som jeg i en anden Stilling har fulgt fra dets første Oprindelse, varmt vil arbejde for, at man ikke ved en Anmærkning som denne skal lægge et hæmmende Baand paa et Foretagende, der har udvillet sig paa en smuk, god og gavnlig Maade. Det er min Stilling til denne Sag, og jeg haaber ikke, at Thinget, naar det stemmer over Forslaget, vil stemme af Hensyn til, om det falder det bedre eller mindre vel, hvorledes Ministeren har udtalt sig om den, men at det vil stemme af Hensyn til Statens Læve. Det er af Hensyn dertil, jeg har begjæret, at man skal fjerne denne Anmærkning af Finantsloven. Naar jeg har udtalt mig om, at den er affattet paa en saadan Maade, at den vil kunne benyttes saaledes af Regjeringen, at denne kan skaffe sig af med den, er dette selvfølgelig ikke nogen Trusel fra min Side, men jeg kan ikke modtage Anmærkningen; jeg har modsat mig den paa ethvert Stadium, og jeg er altsaa berettiget til at tage den efter dens Ordlyd, medens jeg, hvis jeg havde givet den min Tilslutning, selvfølgelig ogsaa var bunden ved den Mening, jeg vidste, der var lagt i den fra Forslagsstillernes Side. Det maa dog nemlig erkendes, at man, naar man vil paatvinge en Minister en Anmærkning, et Baand som dette, ogsaa maa sørge for, at dette Baand i Følge sin Ordlyd paalægger en saadan Forpligtelse, at han, naar han nødtvungen følger, hvad der staar, dermed vil opfylde det Ønske, der er nedlagt i Anmærkningen. Som den her er affattet, vil den kun kunne bevirke, at man i Sagens Interesse maa komme til at opgive en Fordel, som Staten utvivlsomt vilde kunne opnaa, naar man lod Anmærkningen falde bort; dette er Sagens Forhold. Min Stilling er — det gjentager jeg — kun den, at jeg vilde ønske, at man ikke her ved en uhenigtsmæssig Beslutning, vilde lægge et ugunstigt Baand paa denne nyttige, gavnlige og velusfærte Sag.

Formanden: Der er indtegnet 8 Lædere angaaende dette Afsnit. Jeg henstiller til ærede Med-

lemmer at tage i skønson Betragtning, at vi have et Afsnit endnu at tilendebringe i Aften.

Winther: Det er kun nogle ganske faa Ord, jeg har at sige: Det forekommer mig, at den gode Overenskomst, der er kommen tilstede imellem Ministeren og Udvalget — og jeg haaber ligeledes med Thinget — dog maaske kunde bevæge til, at man giv en noget anden Vej end den, den ærede Ordfører foreslog; dette vil jeg henstille til den ærede Ordførers Overveelse. Naar alle Udvalgets Medlemmer ere blevne enige om at tage de nye Telegramtaxter, og naar der ved anden Behandling har fundet en meget vidtløftig Diskussion Sted om Kompetence-spørgsmaalet, mener jeg, at man, da Ministeren i ethvert Tilfælde har troet at handle saaledes, som han burde og troede at være berettiget dertil, medens vi Andre derimod have troet, at dette Forholds Ordning burde være henstillet til Lovgivningsmagten, kunde gaa en Middevei, idet vi kunde betragte Afgjørelsen som sket ved en provisorisk Lov, der nu trængte til en Statskættelse. Den kunde vi da give, forsaavidt den ærede Minister her vilde udtale, hvad han har udtalt i Udvalget, nemlig at han med Hensyn til fremtidige Forandringer i Læsternes for indenslandske Telegrammer er villig til ikke at foretage sig Noget uden i Forbindelse med Lovgivningsmagten. Det var den ærede Ministers Udtalelse i Udvalget; Han har ikke udtalt det her, men jeg haaber, at han ligesaa godt vil kunne udtale det her igjen. Dette vil jeg nu henstille til den ærede Minister, og hvis han udtaler sig saaledes, vil jeg henstille til den ærede Ordfører, om han ikke vil bevæge Thinget til at slutte Fred paa dette Punkt. Om det andet Punkt, den anden Anmærkning, skal jeg ikke sige videre. Det er vel sagtens ikke den eneste Gang, vi faae denne Anmærkning at se. Sa, maaske det dog er sidste Gang; det veed jeg ikke, thi jeg kjender ikke Landstingets Mening. Jeg vil ikke sige videre om den, end at jeg for mit Vedkommende, efterat vi have høvdet vor Betragtning af Sagen, gjerne kan stemme for, at den gaar ud; men vi kunne ogsaa lade den blive staaende. Den kommer dog vistnok alligevel til at gaa ud, og vi faae da dobbelt Uleilighed med at sætte den ind igjen. Derfor som den sluttelig kom til at gaa ud, foretrækker jeg at lade den gaa ud frivillig i Stedet for at have den Uleilighed atter at skulle strides om dette Punkt. Jeg vil imidlertid, som sagt, paa ingen Maade ved mine Udtalelser underkjende, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Jeg er enig med ham deri (Afbrydelse). I Retsspørgsmaalet er jeg enig med ham og Thinget; men det er en anden Sag, naar man slutter sig frivillig, thi da bortfalder Retsspørgsmaalet. Det, der egentlig er mig om at gjøre, og som jeg synes, vil saare det kunde blive enige om, er altsaa det første Punkt, thi der er virkelig ikke videre at holde paa, dersom den ærede Minister giver den Erklæring, jeg har nævnt. Giver han den ikke, stiller Sagen sig anderledes; men mine Ord skulle